

## ДЕСЕТИ ДЕЦЕМБАР

Бледуњави дечак са несрећним Принц Валијант шишкама и кретњама младунчета упао је у плакар у остави и узео татин бели капут. Онда је узео чизме које је спрејом офарбао у бело. А да офарба пиштољ на куглице у бело није долазило у обзир. Био је то поклон од тетка Клои. Сваки пут када би дошла, он би га однекуд извукао тек да би она дигла фрку због ламперије.

Данашњи тајни састанак: отићи до језера, проверити брану даброва. Вероватно ће бити задржан. Задржаће га она врста која живи унутар старих камених зидина. Они су били мали, али су у раној фази развоја задобили знатне пропорције. И дали се у потеру. То је просто била њихова методологија. Његова самоувереност их је запрепастила. Знао је он то. И у томе је уживао. Окренуће се, уперити ваздушни пиштољ, и одлучно и разговетно изговорити: Да ли сте упознати са употребом ове људске направе?

*Бам!*

Они су били становници Пакла. Или Демони. Били су у чудној вези са њим. Понекад би им по читав дан само видао ране. Повремено би, из шале, упуцао неког у дупе док би бежао. А овај би шепао од тада па до краја живота. Што би могло да потраје још девет милиона година.

Сигуран унутар камених зидина, први хитац би био испален. Другари, погледајте ми дупе.

И они би сви погледали у Гзимоново дупе, размењујући суморне погледе као: Гзимон ће заиста шепати наредних девет милиона година, јадничак.

Јер, да: Демони су имали обичај да говоре као онај лик у „Мери Попинс“.

Што је наравно покренуло неке мистерије у вези са њиховим пореклом овде на Земљи.

За Демоне је било проблематично да га задрже. Он је био лукав. Плус није могао да прође кроз отвор њиховог каменог зида. Кад га буду везали и ушли да смућкају свој специјални напиток за смањивање – Бум! – ћапиће њихов прастари конопац покретом из система борилачких вештина који је сам изумео, Тои Фои, познатог као Смртосно-сне Подлактице. И ставиће на њихов улаз несаломиви камен гушења да би их задржао унутра.

Касније, замишљајући их у самртничкој агонији, пошто се буде сажалио на њих, вратиће се, померити стену.

Забога, један од њих би ипак могао рећи: Хвала, шефе, ви сте заиста достојан противник.

Понекад би било мучења. Оборили би га на леђа да гледа у облаке који пролећу док би га они мучили, а то је заправо било мучење које је он могао да поднесе. Водили су рачуна о томе да му не дирају зубе. На сву срећу. Он није волео ни да га купају. Били су тупави у том погледу. Никад се нису петљали са његовом пишом и никад се

нису петљали са његовим ноктима. Он би то једноставно истрпео, излуђујући их својим анђелима у снегу. Понекад, верујући да је то њихов *coup de grâce*, не схватајући да се он тога већ одавно наслушао од извесних кретена из школе. Они би почели: Јао, нисмо ни знали да Робин може бити мушко име. И ликовали демонски се церећи.

Данас је имао осећај да би Демони могли киднаповати Сузан Бледсо, нову девојчицу у разреду. Она је била из Монтреала. Обожавао је начин на који је говорила. А изгледа и Демони, који су планирали да је искористе да им увећа њихову већ умањену популацију и да им спрема јела која нису умели да спремају.

За сада је све како треба, NASA. Окренувши се неспретно да изађе.

*Појврђено. Имамо ѿвоје координате. Чувај се ѿамо, Робине.*

Стоп, ледено, проклетство.

Плутајући термометар у облику патке показивао је минус дванаест. И то без фактора ветра. Зато је и било забавно. Зато је и било стварно. Зелени нисан је био паркиран на месту где је Пул ударао на фудбалско игралиште. Само да власник није неки перверзњак кога ће морати да надмудри.

Или Демон у људском лику.

Светло, светлоплаво и хладно. Шкрипао је снег док је прелазео фудбалско игралиште. Зашто оваква хладноћа задаје главобољу типу који бежи? Вероватно због Чувене Брзине Ветра.

Стаза која је водила у шуму била је широка тек колико да прође једно људско биће. Изгледа да је Демон заиста киднаповео Сузан Бледсо.

Проклет да је! И његова врста. Судаћи по једном пару трагова, чинило се да ју је Демон носио. Глупи нитков. Боље би му било да не дира недолично Сузан док је носи. Ако само проба, Сузан ће се несумњиво опирати са неукротивим бесом.

То је било забрињавајуће, то је било врло забрињавајуће.

Кад их буде стигао, рећи ће: Види, Сузан, знам да не знаш како се зovem, будући да си ми се погрешно обратила са Роџере онда када си ми рекла да нестанем, али ипак, морам да признам да мислим да постоји нешто међу нама. Да ли и ти осећаш исто?

Сузан је имала најдивније смеђе очи. Сада су биле влажне, због страха и наглог спознавања истине.

Престани да причаш са њом, друшкане, рече Демон.

Нећу, рече он. И, Сузан? Чак иако не мислиш да постоји нешто међу нама, буди сигурна да ћу убити овог типа и вратити те кући. Где ти оно живиш? Преко у Ел Сиру? Код водо-торња? Има тамо неких лепих кућа.

Да, рече Сузан. Имамо и базен. Требало би да дођеш на лето. Баш је кул кад пливаш у мајици. И, да, постоји нешто међу нама. Ти си далеко најоштроумнији дечак у нашем разреду. Чак и кад узмем у обзир дечаке које сам познавала у Монтреалу, мислим: нико ти није ни близу.

Па, лепо је то чути, рече он. Хвала на комплименту. Знам и ја да нисам за бацање.

Једна ствар коју би требало да знаш о девојчицама? – рече Сузан – јесте то да нас више занима садржај.

Хоћете ли већ једном престати вас двоје?, рече Демон. Јер сада је време за вашу смрт. Смрти.

Па, сада је дефинитивно време за нечију смрт, рече Робин.

Стварно је понижавајуће ако никада ниси никога спасао. Летос је био тамо онај ракун на самрти. Хтео је да га одвуче кући да би мама могла да позове ветеринара. Али тако изблиза је био превише страхан. Ракуни су у ствари већи него што изгледају у цртаним филмовима. А овај је изгледао као да хоће да га уједе. Зато је отрчао до куће да му барем донесе мало воде. Кад се вратио, видео је где је ракун очигледно обавио своје последње трзаје. То је било тужно. Није се добро сналазио са тугом. Постоји шанса да је претходно плакао у шуми, он.

То само значи да имаш велико срце, рече Сузан.

Па, не знам, рече он скромно.

Ево старе камионске гуме. Где су се средњошколци забављали. Унутар гуме, прекривене снегом, биле су три конзерве од пива и замотано ћебе.

Вероватно волиш журке, закрештао је Демон на Сузан неколико тренутака пре него што су прошли баш то место.

Не волим, рече Сузан. Волим да се играм. И волим да се грлим.

Човече, рече Демон. Звучи као потпуни смор.

Негде постоји човек који воли да се игра и да се грли, рече Сузан.

Изашао је из шуме на место одакле се пружао најлепши поглед за који је знао. Језерце је било чиста залеђена белина. Погодило га је као нешто помало швајцарско. Једнога дана ће бити сигуран. Када му Швајцарци буду направили параду или тако нешто.

Ту су Демониви трагови скренули са стазе, као да је уграбио тренутак да мислилачки посматра језерце. Можда овај Демон није био скроз лош. Можда је управо преживљавао исцпрљујући напад савести *vis-a-vis* Сузан која се храбро борила на његовим леђима. Барем је изгледало да помало воли природу.

Онда су се трагови вратили на стазу, скренули око језера и упутили се ка Лексоу Хилу.

Какав је то чудни предмет? Капут? На клупи? На клупи коју су Демони користили за жртвовање људи?

Није било нагомиланог снега на капуту. Изнутра је био још увек помало топао.

*Ergo*: недавно одбачен капут Демона.

Била је то нека чудна цака. Била је то замршена мозгалица, ако је икада имао прилике да наиђе на неку. Што и јесте. Једном је пронашао грудњак на управљачу бицикла. Једном је пронашао целу нетакнуту шницлу на тањиру иза Фрезна. И није је појео. Иако је изгледала прилично примамљиво.

Нешто се дешавало.

И тада угледа, на пола пута до врха Лексоу Хила, човека.

Ђелавог човека, без капута. Врло мршаваг. У нечему што је изгледало као пижама. Пењао се посрћући, стрпљиво попут корњаче, његове голе беле руке биле су налик на две голе беле гране које вире из горњег дела пижаме. Или из гроба.

Ко би оставио свој капут по оваквом дану? Ментални болесник, ето ко. Овај лик је изгледао баш као неки ментални болесник. Као тип из Аушвица или тужни сметени декица.

Тата је једном рекао: Мисли својом главом, Робе. Ако нешто смрди као говно, а на томе стоји натпис „Срећан рођендан“ и у њега је забодена свећица, шта је то?

А да ли има глазуру? питао је он.

Тата је зашкиљио онако као би то обично чинио кад одговор није био баш тачан. Шта му је сад говорила његова глава?

Овде нешто није било како треба. Свакоме треба капут. Чак и ако је одрастао. Језерце је било залеђено. На плутајућем термометру у облику патке било је минус дванаест степени. Ако је тај човек био ментални болесник, разлог више да му пружи помоћ; зар није Исус рекао: Благословен је онај ко помаже онима који не могу помоћи сами себи, јер су сувише ментално оболели, слабашни или су инвалиди?

Зграби капут са клупе.

То је било спасавање. Право спасавање, најзад, нека врста.

Десет минута раније, Дон Ебер је застао крај језера да дође до даха.

Био је тако уморан. Баш чудно. Бог те мазô. Када је раније долазио ту на стазу Бигфут, обишли би шест пута око језерца, трчали узбрдо, означили стену на врху и онда спринтом доле.

*Боље би било да кренемо*, рече један од двојице типова који су се расправљали у његовој глави читаво јутро.

*Односно, ако ти је сѝена још увек на уму*, рече други.

*Што нас ојейи занима колико и неке модерне ѝанѝалоне.*

Изгледало је као да је један био тата, а други Кип Флемиш.

Глупи прељубници. Заменили су супруге, напустили замењене супруге, побегли заједно у Калифорнију. Да ли су били хомосексуалци? Или тек свингери? Свингери хомосексуалци? Тата и Кип у његовој глави су признали своје грехе и њих тројица су постигли договор: он ће им опростити што су можда свингери хомосексуалци и што су га оставили да се сам сналази у трци безмоторних аутомобила, само са мамом, а они ће пристати да му дају чврст мушки савет.

*Он жели да ѝо буде лејо.*

То је био тата. Изгледало је да је тата помало био на његовој страни.

*Лејо?*, рече Кип. *То није реч коју бих ја ујоѝребио.*

Кардинал је звиждао целог дана.

Било је невероватно. Невероватно, заиста. Био је млад. Имао је педесет и три године. Сада никада неће одржати свој најзначајнији говор о саосећању. А да ли ће се спустити низ Мисисипи у кануу? Хоће ли живети у кући са кровом у облику слова А у близини сеновитог потока са две хипи девојке које је упознао 1968. у оној продавници сувенира на планини Озарк, када му је Ален, његов очух, са оним лудим пилотским рејбанкама, купио цак фосилних стена? Једна од хипи девојака је рекла да ће он, Ебер, бити лисица кад порасте, и да ли би био љубазан да је тад позове? Онда су хипи девојке примакле своје златасте главе једна другој и кикотале се његовој потенцијалној лукавости. И то се није никада...

То се некако никада...

Сестра Вал је једном рекла: Зашто се не би потрудио да постане следећи Џ. Ф. Кенеди? Зато се кандидовао са председника разреда. Ален му је купио сламнати шешир. Седели су заједно и украшавали траку за шешир магичним фломастерима. ПОБЕДИТЕ СА ЕБЕРОМ! А иза: НАЈБОЉИ! Ален му је помогао да сними касету. Са кратким говором. Ален је ту касету однео негде и вратио се са тридесет копија, „да се подели около.“

„Твоја порука је добра”, рекао је Ален. „И невероватан си говорник. Можеш ти то.”  
И успео је. Победио је. Ален му је организовао победничку прославу. Наручио је пице. Сва деца су дошла.

О, Алене.

Најплеменитији човек икада. Водио га је на пливање. Водио га је на декупаж. Чешљао му је косу тако стрпљиво онда када је дошао кући са вашкама. Никад ни трунке грубости, итд, итд.

Барем не до тренутка када се патња јавила. Појавила. Проклето да је. Све више и више његових речи. Искривљених. Све више и више његових речи које нису биле оно чему би се он надао.

Нада.

Кад се појавила патња, Ален је побеснео. Говорио је ствари које нико не би требало да говори. Мами, Еберу, момку који је разносио воду. Из стидљивог човека, који би те увек потапшао по леђима у знак охрабрења, претворио се у ухаглу бледуњава фигуру у кревету, која је викала: ПИЧКО!

Само са неким уврнутим новоенглеским акцентом.

Први пут када је Ален заурлао „ПИЧКО!” уследио је смешни тренутак током којег су се он и мама згледали питајући се ко је од њих ПИЧКА. Али онда се Ален исправио, да појасни: ПИЧКЕ!

Тако да је било јасно да је мислио на њих обоје. Какво олакшање.

Пукли су од смеха.

Боже, колико дуго је већ стајао овде? Дневна светлост је сипала.

Расипала се.

*Искрено, нисам знао шта да радим. Али због њега је све постојало иако једноставно.*

*Све је преузео на себе.*

*Па шта још има ново?*

*Тачно.*

То су сада били Џоди и Томи.

Здраво, децо.

Данас је велики дан.

*Мислим, сигурно, било би лепо кад бих имао шансу да се лично ођрошћим.*

*Али по коју цену?*

*Тачно. Видиш – он је по знао.*

*Он је био ођац. То је оно што Очеви раде.*

*Смањује шерећ онима које воли.*

*Сјасава оне које воли од мучних последњих слика које би могле да их прати чиставој живој.*

Ускоро је Ален постао ОНАЈ. И нико није могао никога да криви што је избегавао ОНОГ. Понекад би се он и мама шћућурили у кухињи. Боље него да навуку на себе бес ОНОГА. Чак је и ОНАЈ укапирао. Ти би доскакутао са чашом воде, спустио је, рекао, веома љубазно: Још нешто, Алене? А онда би видео да ОНАЈ размишља: Све ове године сам био тако добар према вама а сада сам само ОНАЈ? Понекад би и онај нежни Ален био у њему, показујући очима: Иди, молим те, иди, заиста се трудим да ти не кажем ПИЧКО!

Мршав као чачкалица, ребра му испала.

Катетер закачен за курац.

Смрад гована у ваздуху.

*Ти ниси Ален и Ален није ѿи.*

Тако је рекла Моли.

Што се тиче доктора Спивија, он није знао шта да каже. Не би знао рећи. Био је заузет цртањем цветића на самолепљивом папиру за поруке. Онда је најзад рекао: Па, искрено? Како то буде расло, може се десити да направи неке уврнуте ствари. Али то не мора обавезно да буде нешто ужасно. Да ли је имао некога типа? Само му је увек тражио спрајт.

А Ебер је помислио: Да ли сте, драги докторе/спаситељу/појасу за спасавање, управо рекли *ѿражио му је сѿрајѿ*?

Ето како те ухвате. Помислиш: Можда ћу и ја само тржити спрајт. А следећа ствар за коју знаш, постао си ОНАЈ, који урла „ПИЧКО!“, сере у кревет, ударајући људе који се ломе око тебе да те оперу.

Не, господине.

Нема шансе.

У среду је поново пао са болничког кревета. И тамо на поду у мраку му је дошло: Могао бих да их поштедим.

*Да ѿошѿегѿиш нас? Или да ѿошѿегѿиш себе?*

Иди од мене.

Иди од мене, душице.

Поветарац је некуд одозго послао пуфне снега. Прелепо. Зашто смо баш тако створени, да сматрамо лепим све ствари које се дешавају сваког дана?

Скинуо је капут.

Господе боже.

Скинуо је капут и рукавице, угурао капу и рукавице у рукав капута, оставио капут на клупи.

Тако ће им бити јасно. Пронаћи ће кола, попеће се стазом и пронаћи капут.

Било је то право чудо. Што је стигао тако далеко. Па, увек је био снажан. Једном је истрчао полумаратон са поломљеним стопалом. После вазектомије чистио је гаражу, без проблема.

Чекао је у болничком кревету да Моли оде у апотеку. То је био најтежи део. Изговорити само једно нормално здраво.

Мисли су му сада скретале ка њој, а он их је вукао даље од ње молећи се: Дај да ово изведем до краја. Господе, дај да не зајебем ствар. Дај да се не осрамотим. Дај да се строго држим плана.

Дај. Дај да се строго држим плана.

Савесно.

Свесно.

Процењено време да стигнем Демона, да му вратим његов капут? Отприлике девет минута. Шест минута да стазом обиђем језеро и још три минута да узлетим уз брдо као сенка достављача, или анђеоло милости, који носи једноставан поклон – капут.

То је само процена, NASA, veći deo sam izmislio.

*Знамо ми њо, Робине. До сада смо врло добро схватили колико неозбиљно њи рагши.*

*Као онда кад си њргнуо на месецу.*

*Или онда када си на њревару навео Мел да каже: Госјодине њрегседниче, како је њо било дивно изненађење њронаћи асѡероид који кружи око Урана.*

Процена је била сасвим неизвесна. Са овим изненађујуће жустрим Демоном. За Робина се не би могло рећи да је баш најбржи играч. Имао је одређени обим груди. Тата је прогнозирао да ће се брзо развити до чврстине једног одбрамбеног играча америчког фудбала. Он се томе надао. За сада је имао само мршаве мушке груди.

Робине, пожури, рече Сузан. Тако ми је жао тог јадног маторца.

Он је будала, рече Робин, пошто је Сузан била млада, и још увек није капирала да, када је мушкарац будала, он прави проблеме другим мушкарцима, који су мање будале од њега.

Нема много времена, рече Сузан, на ивици хистерије.

Добро, добро, рече он, да је утешу.

Само се јако плашим, рече она.

Па ипак, он има среће што има некога као што сам ја да му довуче капут уз то брдо кó кућа, које, будући да је толико стрмо, баш и није на мојој листи омиљених ствари.

Можда је то дефиниција „хероја“, рече Сузан.

Можда и јесте, рече он.

Не бих да наваљујем, рече она. Али чини ми се да ти је одмакао.

Шта предлагеш?, упита он.

Уз дужно поштовање, рече она, пошто знам да нас сматраш равноправним, иако различитим, где ја покривам паметна становишта и специјалне изуме и шта-све-не?

Да, да, настави, рече он.

Па, управо се бавим математиком у смислу просте геометрије...

Схватио је на шта циља. И била је потпуно у праву. Није ни чудо што ју је волео. Мора да пресече преко језера, да тако смањи свеукупни угао, значи да скреше драгоцене секунде до тренутка када ће га стићи.

Чекај, рече Сузан. Да ли је то опасно?

Није, рече он. Радио сам то безброј пута.

Молим те, буди пажљив, преклињала је Сузан.

Па, једанпут, рече он.

Тако си сигуран у себе, одвраћала га је Сузан.

У ствари, никад, рече он тихо, не желећи да је узнемири.

Твоја храброст ме излуђује, рече Сузан.

Кренуо је преко језера.

Било је заправо баш кул ходати по води. Лети су овде плутали кануи. Кад би га мама видела, одлепила би. Мама га је чувала под стакленим звоном. Због његових наводних операција кад је био беба. Дизала је тоталну узбуну чак и када је користио хефталицу.

Али мама је била добар лик. Поуздан саветник и сигурна рука водиља. Имала је ракошне таласе дуге сребрне косе и храпав глас, иако није пушила, штавише била је веганка. Никада није била бајкерска риба, иако су неки од кретена из школе тврдили да личи на неку.

Он је заправо баш волео маму.

Сада је отприлике прешао три четвртине, што би било шездесет процената.

Између њега и обале простирало се једно сивкасто парче. Ту је лети пролазио поток. Сумњичаво је погледао нијансу. Ударио је о лед дршком свог пиштоља на ивици сивкастог дела. Чврсто као бетон.

Кренуо је. Лед се мало улегао под његовим стопалима. Вероватно је ту било плитко. Бар се надао. Опа.

Како иде?, упита Сузан, сва преплашена.

Могло би и боље, рече он.

Можда би требало да се вратиш, рече Сузан.

Али зар није овај осећај страха управо онај осећај са којим сви хероји треба да се суоче у раној младости? Зар није превазилажење тог осећаја страха оно чиме се истински одликују само храбри?

Нема повратка.

Или има? Можда и има. У ствари требало би да има.

Лед је попустио и дечак је пропао.

Мучнина се не помиње у „Понижавајућој степи“.

*Блажено осећање ме је њрејлавило када сам ујџонула у сан на дну љукојине у леду. Без сџраха, без нелајоде, само нека неодређена џуја на џомисао о свему шџо је осџало незавршено. Зар је џо смрџи? Помислила сам. Или је џо или нишџа.*

Аутору, чијег имена не могу да се сетим, хтео бих да попричам са вама.

Шупак.

Дрхтавица је била ненормална. Попут потреса. Глава му се климатала на врату. Зауставио се да мало бљује у снегу, бело-жуто наспрам бело-плавог.

То је било застрашујуће. Сада је то било застрашујуће.

Сваки корак је био победа. Морао је то да запамти. Са сваким кораком се удаљавао од оца и оца. Даље од оца. Очуха. Какву победу он то покушава да избоксује? Да се дигне из ципела.

Осетио је потребу у дубини грла да то каже како треба.

Да се дигне из пепела. Да се дигне из пепела.

О, Алене.

Чак и када си био ОНАЈ за мене си био Ален.

Молим те да то запамтиш.

*Падаш*, рече тата.

Неко време чекао је да види где ће слетети и колико ће болети. А онда је осетио дрво у својој утроби. Нашао се у положају фетуса обавијен око неког дрвета.

Јеби га.

Јао, јао. Ово је било превише. Није плакао после операција нити за време хемотерапије, али сада му је дошло да заплаче. Није фер. То се наводно свима дешавало, али сада се то дешавало конкретно њему. Упорно је чекао неко специјално провиђење. Али не. Нешто/неко већи од њега упорно је то одбијао. Речено ти је да те нешто/неко велики посебно воли, али на крају си се уверио у супротно. Велико нешто/неко био је неутралан. Равнодушан. Кад год би невино мрдноу прстом, неког би смрскоа.



Пре више година у „Осветљеном телу“ он и Моли су видели тај исечак мозга. Оно што је уништило тај исечак мозга била је смеђа мрља величине новчића. Та смеђа мрља била је довољна да убије тог типа. Мора да је тај тип имао своје наде и снове, ормар пун панталона, и тако даље, неке сачуване успомене из детињства: јато рибица у сенци врбе у Гејд парку, рецимо, омиљена прабака која тражи папирну марамицу у својој ташни која мирише на жваке – тако нешто. Да није било те смеђе мрље, тај тип би могао бити један од људи који су пролазили крај нас док смо ишли на ручак у атријум. Али не. Он је сада мртав, распада се негде, без мозга у глави.

Док је посматрао исечак мозга Ебер је осетио супериорност. Јадан човек. Велика несрећа, то што му се догодило.

Он и Моли су збрисали у атријум, јели колаче, гледали веверицу како се игра са пластичном чашом.

Обавијен око дрвета у положају фетуса Ебер напипа ожиљак на својој глави. Покуша да седне. Није било шансе. Покуша да се уз помоћ дрвета усправи у седећи положај. Његова шака није хтела да се склопи. Обухвативши дрво обема рукама, подиже се и наслони се леђима на дрво.

Како је сад?

Фино.

У ствари, добро.

Можда је то било то. Можда је то било најдаље што је могао. Имао је на уму да седне, да се наслони на стену на врху брда и прекрсти ноге, али, заиста, каква је разлика?

Све што је сада требало да уради јесте да остане ту где јесте. Да остане ту где јесте, тако што ће се присилити да размишља о оним стварима о којима је размишљао да би се покренуо из болничког кревета и ушао у кола и прешао преко фудбалског игралишта и кроз шуму: МолиТомиЏоди шћућурени у кухињи пуни сажалења/гађења. МолиТомиЏоди ужаснути због тога што је изговорио нешто окрутно, Томи подиже његово мршава тело својим рукама да би МолиЏоди могле да га оперу доле...

Тада би било готово. Он би већ преухитрио сва будућа понижења. Сви његови страхови у вези са месецима који су долазили би занемели.

Избелели.

То је било то. Да ли је? Не још. Али, ускоро. Сат времена? Четрдесет минута? Да ли је он то радио? Стварно? Јесте. Да ли је? Да ли би био у стању да се врати до кола чак и када би се предомислио? Мислио је да не би. Ту је био. Био је ту. Ова невероватна прилика да оконча све достојанствено била је тачно у његовим рукама.

Све што је требало да уради било је да остане ту где јесте.

*Нећу се борићи заувек.*

Концентриши се на лепоту језера, лепоту шуме, лепоту којој се враћаш, лепоту која је свугде где год...

О, срање.

О, забога.

Неко дете је било на језеру.

Дебељушкasto дете у белом. Са пиштољем. Носећи Еберов капут.

Ти мали смраду, остави тај капут, вуци своје дупе кући, гледај своја...

Проклетство. Проклетство.

Дете је куцкало по леду дршком пиштоља.

Не би желео да те нађе неко дете. Детету би могли да остану ожиљци. Иако деца стално налазе језиве ствари. Он је једном нашао голишаву фотографију свог тате и госпође Флемиш. То је било језиво. Наравно, ни близу језиво колико искежени тип прекрштених ногу...

Дете је пливало.

Пливање није било дозвољено. То је било јасно назначено. *Забрањено њивање.*

Дете је било лош пливач. Прави фестивал млатарања рукама. Својим млатарањем дете је правило црни базен који се брзо ширио. Сваким својим покретом дете је постепено ширило границе црног...

Хитао је низ брдо и пре него што је приметрио да је кренуо. *Дејџе у језеру, гејџе у језеру*, одзвањало му је у глави док је посртао. Напредовао је од дрвета до дрвета. Ако застанеш задихано крај дрвета, добро га упознаш. Ово је имало три чвора: око, око, нос. Ово је почело да расте као једно дрво и претворило се у два.

Одједном, он није био само тип на самрти који је провео бесане ноћи у болничком кревету мислећи: *Само да ово није исџина, само да ово није исџина*, а опет, делимично, тип који је имао обичај да ставља банане у замрзивач, онда да их ломи на пулту и да прелива чоколадом изломљене комаде, тип који је једном стајао испред прозора учионице по пљуску да би видео како се Џоди сналази са оним малим црвеноским скотом који јој неће дати шансу за катедром, тип који је ручно фарбао хранилице за птице на колеџу и продавао их викендом у Болдеру са капом дворске луде и помало жонглирајући што је...

Почео је поново да пада, зауставио се, замрзнуо се у погрбљном положају, полетео напред, пао равно на лице, треснуо брадом о корен дрвета.

Морао си да се насмејеш.

Скоро да си морао да се насмејеш.

Устао је. Одлучно је устао. Његова десна шака је изгледала као крвава рукавица. Тврд орах, штета. Једном, на фудбалу, испао му је зуб. Касније, на полувремену, Еди Блендик га је пронашао. Узео га је од Едија и бацио. И то је био он.

Ево кривице. Сада више није био далеко. Кривине.

Шта да ради? Кад стигне тамо? Да извуче дете из језера. Да га натера да се креће. Да га присили да хода кроз шуму, преко фудбалског игралишта, до једне од кућа на Пулу. Ако никога не буде било код куће, да убаци дете у нисан, да напањи грејање, да вози до... болнице Госпе од Жалости? Ургентног центра? Који је најбржи пут до Ургентног центра?

Четрдесет пет метара до почетка стазе.

Двадесет метара до почетка стазе.

Хвала ти, боже, на оволикој снази.

У језеру, он се претворио у животињу, без моћи говора, без разума, само слепа паника. Решио је да се својски потруди. Посегнуо је за ивицом. Ивица се одронила. Потонуо је. Ударио је о муљ и одбацио се нагоре. Посегнуо је за ивицом. Ивица се од-

ронила. Потонуо је. Изгледало је као да ће бити лако, извући се. Али једноставно није могао. Било је као на вашару. Требало је да буде лако оборити три куце од пиљевине. И јесте било лако. Само није било лако то урадити са бројем лоптица које ти дају.

Желео је на обалу. Знао је да је то право место за њега. Али језеро је говорило „не“.  
А онда је рекло „можда“.

Ивица леда се поново одронила, али, ломећи је, одгурнуо се безброј пута ка обали, тако да су његова стопала, када је потонуо, раније дотакле муљ. Обала је била стрма. Одједном се јавила нада. Полудео је. Потпуно је одлепио. А онда је био напољу, вода се сливала са њега, комадић леда као танано окно у манжетни рукава његовог капута.

Трапезасто, помислио је.

У његовој глави, језеро није било коначно, округло, већ бесконачно и свуд око њега.

Осећао је да му је боље да лежи мирно, јер шта год је управо покушало да га убије, покушаће поново. То што је покушало да га убије није било само у језеру, већ и овде напољу, у било чему у природи, а њега ту није било, ни Сузан, ни маме, ничега, само глас неког детета које је плакало као престрашена беба.

Ебер је шепајући истрчао из шуме и имао је шта да види: нема детета. Само црна вода. И зелени капут. Његов бивши капут, тамо на леду. Вода се већ смиривала.

О, срање.

*Ти си крив.*

*Деће је било шамо само збој...*

Доле на плажи поред једног преврнутог чамца лежао је неки кретен. Лицем надоле. На посао. Легао је на посао. Мора да је тамо лежао чак и када је оно јадно дете...

Чекај, премотај уназад.

То је, у ствари, било дете. О, хвала господу. Лицем надоле као леш на Брејдијевој фотографији. Ноге још увек у језеру. Као да је изгубио снагу док је пузао напоље. Дете је било потпуно натопљено водом, бели капут је посивео од влаге.

Ебер извуче дете. Извукао га је из четири покушаја. Није имао снаге да га окрене, али, окренувши му главу, барем му је извукао уста из снега.

Дете је било у невољи.

Потпуно мокро, минус дванаест степени.

Пропаст.

Ебер се спустио на једно колено и рекао дечаку озбиљним очинским гласом да устане, да мора да се креће или би могао изгубити ноге, могао би да умре.

Дечак је погледао у Ебера, трепнуо, остао где је и био.

Зграбио је дечака за капут, преврнуо га, грубо га подигао у седећи положај. Његово цвокотање, наспрам дечаковог, било је ништа. Дечак као да је ударао чекићем. Морао је да загреје дечака. Како? Да га загрли, да легне преко њега? То би било као сладолед на штапићу преко сладоледа на штапићу.

Ебер се сетио свог капута, тамо на леду, на ивици црне воде.

Ух.

Пронаћи грану. Нема нигде гране. Где је дођавола била добра отпала грана када си...

У реду, у реду, мораће без гране.

Спустио се петнаест метара низ обалу, закорачио на језеро, направио широки полукруг по чврстом леду, окренуо се ка обали, кренуо према црној води. Колена су му се тресла. Зашто? Плашио се да би могао да упадне. Ха. Идиот. Позер. Капут је био пет метара далеко. Његове ноге се побуниле. Његове ноге су се буниле.

*Докџоре, моје ноге се буне.*

*Мени кажеш.*

Направио је малецни корак напред. Капут је био три метра далеко. Спустио се на колена, на коленима је отишао још малчице напред. Спустио се на стомак. Испружио једну руку.

Клизнуо је унапред на свом стомаку.

Још мало.

Још мало.

Онда је ухватио крајичак капута са два прста. Повукао га је ка себи, отклизао унатраг некаквим обрнутим прсним стилем, подигао се на колена, устао, узмакнуо неколико корака и поново је био удаљен пет метара и на сигурном.

А онда је све било као у добра стара времена, стављање Томија или Џоди на спавање када су били комирани. Ти кажеш: „Рука“, дете подигне једну руку. Ти кажеш: „Друга рука“, дете подигне другу руку. Пошто му је скинуо капут, Ебер је видео да се дечакова кошуља претвара у лед. Ебер му свуче кошуљу. Сироти малиша. Човек је тек нешто меса на костима. Малиша не би издржао дуго по овој хладноћи. Ебер скину горњи део пижаме, обуче је дечаку, гурну дечакову руку у рукав капута. У рукаву су биле Еберове рукавице и капа. Стави капу и рукавице дечаку, закопча капут.

Дечакове панталоне биле су чврсто залеђене. Његове чизме биле су ледене скулптуре чизама.

Мораш све да урадиш како треба. Ебер је сео на чамац, изуо своје чизме и чарапе, свукао доњи део пижаме, посадио дечака на чамац, клекнуо испред дечака, изуо дечаку чизме. Опустео је панталоне слабим ударцима и убрзо је једна нога била делимично напољу. Скидао је дечака на минус дванаест. Можда је баш то било погрешно. Можда ће убити дечака. Није знао. Једноставно није знао. Очајан, још неколико пута је ударио панталоне. Онда је дечак почео сам да извлачи ноге.

Ебер му је обукао доњи део пижаме, затим чарапе, затим чизме.

Дечак је стајао у Еберовој одећи, њишући се, затворених очију.

А сада ћемо у шетњу, важи?, рече Ебер.

Ништа.

Ебер га је потапшао по раменима да га охрабри. Као оно у фудбалу.

Прошетаћемо до твоје куће? Да ли живиш близу?

Ништа.

Потапшао га је мало јаче.

Дечак је зурео у њега, збуњен.

Тап.

Дечак је почео да хода.

Тап-тап.

Као да бежи.

Ебер је поставио дечака испред себе. Као каубој и крава. Испрва је изгледало као да страх од тапшања мотивише дечака, а онда је почела да делује добра стара паника и он се даде у трк. Ебер убрзо није могао да га стигне.

Дечак је био код клупе. Дечак је био на почетку стазе.

Браво дечко, бежи кући.

Дечак је нестао у шуми.

Ебер се вратио себи.

Човече. Сјајно.

Никад му није било тако хладно. Никад није био тако уморан.

Стајао је у снегу у доњем вешу покрај преврнутог чамца.

Дотетурао се до чамца и сео у снег.

Робин је трчао.

Поред клупе и почетке стазе, па у шуму на стару познату стазу.

Шта, дођавола? Шта се то, дођавола, управо догодило? Да ли је он то упао у језеро? Да ли су му се фармерке заледиле? То више нису биле плаве фармерке. Биле су беле фармерке. Спустио је поглед да провери да ли су његове фармерке још увек беле.

Имао је на себи доњи део пижаме који је, завучен у некакве џиновске чизме, изгледао као клоновске панталоне.

Да ли је он то управо био плакао?

Мислим да је плакање здраво, рече Сузан. То значи да си у вези са својим осећањима.

Ух. С тим је готово, то је било глупо, разговарати у својој глави са неком девојчицом која те је у стварном животу звала Роџер.

Дођавола.

Какав умор.

Ево неког пања.

Сео је. Пријао му је одмор. Није хтео да изгуби ноге. Нису га чак ни болеле. Није их чак ни осећао. Није хтео да умре. Умирање није нешто што му је било на уму у овом раном узрасту. Да би се боље одморио, легао је. Небо је било плаво. Не свугде исте нијансе. Подигао је једну руку у рукавици и гледао како се тресе.

Могао би накратко затворити очи. Понекад у животу човеку дође да одустане. Онда би сви видели. Сви би видели да задиркивање није лепо. Понекад, уз све то задиркивање, његови дани били су испод границе издржљивости. Понекад је осећао да више не може да поднесе ниједну паузу за ручак и да покуњено једе на замотаној струњачи у углу мензе поред поломљеног разбоја. Није морао тамо да седи. Али је радије то чинио. Ако би сео негде другде, постојала је шанса да чује коментар или два. Око којих би онда читав дан лупао главу. Понекад су коментари били на рачун хаоса у његовој кући. Захваљујући Брајсу, који је једном свратио. Понекад су коментари били на рачун његовог начина говора. Понекад су коментари били на рачун маминог *faux pas* стила. Која је, морам да кажем, права цица осамдесетих.

Мама.

Није волео када су га задикивали због маме. Мама није имала појма о његовом понижавајућем статусу у школи. Мама за коју је он био пре као тип узорног или златног дечака.

Једном је тајно снимео мамине телефонске разговоре, тек да се упозна са ситуацијом. Већином су били досадни, свакодневни, уопште нису били о њему.

Осим овог са њеном пријатељицом Лиз.

Нисам ни сањала да бих неког могла толико да волим, рекла је тада мама. Само се бринем да нећу бити у стању да му пружим све што му треба, знаш? Он је тако *добар, њако захвалан*. То дете заслужује... то дете заслужује све. Бољу школу, коју ми не можемо да приуштимо, путовања, на пример у иностранство, али то је такође, ух, изнад наших могућности. Само не желим да га *изневерим*, знаш? То је све што желим од живота, знаш? Лиз? Да осетим, на крају, да сам учинила праву ствар за тог феноменалног малог фрајера.

У том тренутку је изгледало као да је Лиз почела да усисава.

Феноменални мали фрајер.

Феноменални Мали Фрајер било је као његово индијанско име.

Устао је и, купивши масивну количину одеће, као некакав теретни краљевски воз, кренуо према кући.

Ево камионске гуме, ево места где се стаза накратко шири, ево места где је дрвеће укрштало крошње као да посеже једно за другим. Испреплетана таваница, тако је мама то звала.

Ево фудбалског игралишта. Преко пута игралишта, стајала је његова кућа као велика умиљата животиња. Невероватно. Успео је. Упао је у језеро и доживео да исприча причу о томе. Мало је и плакао, да, али онда је једноставно исмејао тај тренутак људске слабости и успео да стигне до куће, израз уврнуте раздраганости на његовом лицу, пошто је искористио, мора се признати, веома цењену помоћ извесног старијег...

У шоку се сетио моторца. Шта, дођавола? Блеснула му је слика моторца како стоји сав утучен и помодрео у својим слип гаћицама, као ратни заробљеник остављен крај бодљикаве жице јер није било места у камиону. Или тужна истраумирана рода која се опрашта од својих младунаца.

Побегао је. Побегао је од моторца. Није му био ни на крај памети.

Забога.

Какав идиотизам.

Мора да се врати. Сместа. Да помогне моторцу да се извуче. Али био је тако уморан. Није био сигуран да може то да уради. Вероватно је моторац добро. Вероватно има већ некакав план својствен моторцима.

Али он је побегао. Није могао живети с тим. Разум му је говорио да је једини начин да поништи то што је побегао, да се сада врати, да извади ситуацију. Његово тело је говорило нешто сасвим друго: Сувише је далеко, ти си само дете, иди код маме, мама ће знати шта треба да уради.

Стајао је парализовано на ивици фудбалског игралишта као страшило у огромној одећи која је висила са њега.

Ебер је седео клонуло наслоњен на чамац.

Каква промена времена. Људи су шетали са сунцобранима и тако даље по отвореном делу парка. Ту су били и рингишпил и оркестар и павиљон. Људи су пржили храну на леђима неких коњића на рингишпилу. А опет, на другима, јахала су деца. Како су знали? Који коњи су били врући? За сада је још увек снег, али не може још дуго потрајати по овој врелини.

Врелини.

*Ако зашвориш очи, што је крај. Знаш што, је л' га?*

Смешно.

Ален.

Тачно његов глас. После свих ових година.

Где је он? Језеро за патке. Толико пута је долазио овамо са децом. Требало би да крене сада. Збогом, језеро за патке. Ипак, стани мало. Изгледа да није могао да стоји. Плус није могао да остави двоје мале деце за собом. Не тако близу воде. Имали су четири и шест година. Побогу. О чему ли је размишљао? Да остави две мале душице поред језера. То су добра деца, чекали би, али зар им не би досадило? Да ли би пливали? Без појаса за спасавање? Не, не, не. На ту помисао му се сложило. Морао је да остане. Јадна деца. Јадна напуштена...

Чекај, премогај уназад.

Његова деца су била одлични пливачи.

Његова деца никада нису била ни близу напуштена.

Његова деца су одрасла.

Том је имао тридесет година. Висок као јаблан. Својски се трудио да нешто научи. Али чак и када је мислио да нешто зна (борба папирних змајева, узгајање зечева) убрзо би се показало ко је Том: најслађи, најпријатнији младић икада, који је знао више о борби папирних змајева/узгајању зечева него што би просечна особа за десет минута сазнала на интернету. Не да је био паметан. Том је био паметан. Том је ђаволски брзо капирао. О, Томе, Томи, Томика! Срце од детета! Он је само радио и радио. Тати за љубав. О, сине, имао си је, имаш је, Томе, Томи, чак и сада мислим на тебе, све време си ми у глави.

И Џоди, Џоди је била негде у Санта Феу. Рекла је да ће узети слободно са посла и долетети кући. Као што је и било потребно. Али није било потребно. Није волео да се намеће. Деца су имала сопствене животе. Џоди-Џод. Мала пегава. Сада трудна. Неудата. Штавише, без момка. Глупи Ларс. Какав би то човек напустио прелепу девојку тек тако? Тотални ретард. Тек је почела да напредује на послу. Не можеш узети такво одсуство с посла када си тек почео...

Таква реконструкција деце имала је за последицу да му она поново постану стварна. Што... ниси желео да скренеш тим путем. Џоди ће имати бебу. Кренеш. Могао је да поживи довољно дуго да види бебу. Да држи бебу. То је било тужно, јесте. Морао је да се жртвује. Објаснио је то у поруци. Зар не? Не. Није оставио поруку. Није могао. Постојао је неки разлог зашто није могао. Зар не? Прилично је сигуран да је постојао неки...

Осигурање. Није смело да изгледа као да је то урадио намерно.

Мало панике.

Ево мало панике.

Убијао се. Убијајући се, уплео је и дечака. Који сав промрзао лута по шуми. Убијао се две недеље пре Божића. Молиног омиљеног празника. Моли је имала тај неки срчани залестак, ова паника, све то би могло...

То није... то није личило на њега. То није било нешто што би он урадио. Нити нешто што ће икада урадити. Осим што је... што је то и урадио. Управо је то радио. То је било у току. Ако се не покрене, то ће бити... биће свршено. Биће готово.

*Већ данас бићеш са мном у царству...*

Морао је да се бори.

Али изгледало је као да не може да држи очи отворене.

Покушао је да пошаље неколико последњих мисли Моли. Душо, опрости ми. Највећи зајед икада. Заборави овај део. Заборави да сам завршио ово овако. Знаш ме. Знаш да нисам тако мислио.

Био је код куће. Није био код куће. Знао је то. Али могао је да види сваки детаљ. Ево празног болничког кревета, студијског портрета ЊегаМолиТомиЏоди где позирају у близини оне лажне родео ограде. Ево ноћног сточића. Његових лекова у кутијици. Звона које је користио да позове Моли. Каква стварчица. Каква окрутна стварчица. Одједном му је пукло пред очима колико је то окрутно. И себично. О, боже. Ко је он? Улазна врата се отворише. Моли га позва по имену. Сакрио би се на застакљеној веранди. Искочи, изненади је. Некако су је преуредили. Њихова застакљена веранда је сада била веранда госпође Кендал, његове наставнице клавира из детињства. То би деци било забавно, да имају часове клавира у истој просторији где је он...

Здраво, рече госпођа Кендал.

Оно што је мислила било је: Немој још да умреш. Има нас много који желимо да ти строго судимо у застакљеној веранди.

Здраво, здраво!, викала је.

Обилазећи језеро, приближавала му се сребрнокоса жена.

Све што је могао да уради било је да је позове.

И позвао је.

Да би га одржала у животу почела је да гомила на њега разне ствари из живота, ствари које су мирисале на дом – капути, џемпери, киша цвећа, капа, чарапе, патике – и невероватном снагом подигла га је на ноге и вешто га увела у лавиринт дрвећа, чудесну земљу дрвећа, дрвећа украшеног ледом. Био је претрпан одећом. Био је као кревет на забави на којем су наслагани капути. Знала је све одговоре: куда ходати, где се одморити. Била је јака као бик. Сада је био на њеном куку, као беба; обе њене руке биле су око његовог струка док га је подизала да би прешао преко корена дрвета.

Ходали су сатима, бар је тако изгледало. Она је певала. Убеђивала га. Сиктала на њега, подсећајући га, куцкајући га у чело (право у чело), да је њено избезумљено дете код куће, полусмрзнуто, тако да морају да похитају.

Добри боже, толико тога треба да уради. Ако се извуче. А извући ће се. Ова цица неће дозволити да се не извуче. Мораће да покуша да објасни Моли – да објасни зашто је то урадио. Плашио сам се, плашио сам се Моли. Можда ће Моли пристати да не каже Томију и Џоди. Није му се свиђала помисао на то да они знају да се он плашио. Није му се свиђала помисао на то да они знају каква је будала био. О, дођавола с тим! Нека



каже свима! Урадио је то! Нешто га је натерало да то уради и он је то урадио и то је било то. То је био он. То је било део њега. Нема више лажи, нема више ћутања, ово ће бити нови, другачији живот, кад би само...

Прелазили су преко фудбалског игралишта.

Ево његовог нисана.

Прво што му је пало на памет било је: Упадај, вози кући.

А, не, нећеш, рече она кроз пригушени смех и поведе га у кућу. Кућу у парку. Видео ју је милион пута до сада. А сада је био у њој. Мирисала је на мушки зној и сос за шпагете и на старе књиге. Као библиотека у којој су знојави мушкарци кували шпагете. Посадила га је испред пећи на дрва, донела му ћебе које је мирисало на лекове. Није говорила ништа осим упутстава: Попиј ово, дај ми то, умотај се, како се зовеш, који ти је број?

Невероватно! Од умирања у доњем вешу у снегу, догде! Топлота, боје, рогови на зиду, старомодни телефон са слушалицом какве смо виђали у неким филмовима. То је нешто значило. Свака секунда је нешто значила. Није умро у гаћама крај језера у снегу. Дечак није умро. Ха! Некако је све добио назад. Сада је све било у реду, све је било...

Жена се нагнула и додирнула његов ожиљак.

Ох, ух, јао, рече. Нисте се то повредили сада напољу?

На то се он сети да се браон мрља налази у његовој глави више него икад.

О, Господе, још увек има толико тога кроз шта морам да прођем.

Да ли је још увек то желео? Да ли је још увек желео да живи?

Да, да, о, боже, да, молим те.

Јер, океј, ствар је у томе – схватио је то сада, почео је да схвата – ако неко, на крају, одлепи, и каже или учини нешто лоше, или неко мора да му помаже, да му помаже и то у знатној мери? Па шта? Шта с тим? Зашто не би урадио или изговорио уврнуте ствари или изгледао чудно или одвратно? Зашто му говна не би цурила низ ноге? Зашто га они које воли не би подизали и водили и хранили и брисали, када би он радо учинио исто то за њих? Плашио се да ће се смањити у њиховим очима због подизања и вођења и храњења и брисања, и још увек се плаши тога, па ипак, истовремено, сада види да би ту још могло бити много – много капљица доброте, тако му је то синило – много капљица среће – блискости – пред њим, а те капљице блискости нису – нити су икада биле – његове, да би могао да их задржи за себе.

Да их задржи.

Дечак је изашао из кухиње, уроњен у Еберов огромни капут, доњи део пижаме зарозан око његових стопала, сада без чизама. Ухватио је нежно Ебера за крваву руку. Рекао је да му је жао. Жао му је што испао такав кретен тамо у шуми. Жао му је што је отрчао. Једноставно је био погубљен. Малко уплашен и све.

Слушај, рече Ебер промуклим гласом. Био си невероватан. Савршен. Ја сам ту. Ко је за то заслужан?

Ето. То је било оно што си умео да радиш. Да ли се дечак можда осећао боље сада? Да ли му је пружио утеху? То је био разлог. Да остане. Зар не? Можеш ли икога утешити ако ниси ту? Можеш ли ишта учинити ако те нема?

Када је Ален био близу краја, Ебер је радио презентацију о морској крави за школу. Добио је петицу од сестре Јустес. Која је умела да буде баш тешка. Недостајала су јој два прста на десној руци после несреће са косилицом за траву и понекад је користила ту руку да плаши децу да бих их смирила.

Није годинама размишљао о томе.

Спустила је тада ту руку на његово раме, не да би га уплашила, већ да би га похвалила. *То је заиста било изванредно. Свако од вас би требало да свој рад схвати озбиљно као Доналд. Доналде, надам се да ћеш кад одеш кући показати ово својим родитељима.* Отишао је кући и показао мами. Која је предложила да исприча Алену. Који је, тог дана, био више Ален него ОНАЈ. И Ален је...

Ах, Ален. Какав је то човек био.

Сузе су му заискриле у очима док је седео крај пећи на дрва.

Ален је... Ален је рекао да је одлично. Поставио неколико питања. О морској крави. Шта оно једу? Да ли он мисли да оне могу ефикасно да комуницирају између себе? Каква је то мука морала бити! У његовом стању. Четрдесет минута о морској крави? Укључујући и песму коју је Ебер срочио? Сонет? О морској крави?

Био је тако срећан тада што је Ален био онај стари.

Бићу као он, помислио је. Покушаћу да будем као он.

Глас у његовој глави био је дрхтав, празан, необудљив.

А онда: сирене.

Некако: Моли.

Чуо ју је на улазу. Мол, Моли, ох, човече. Кад су се тек венчали стално су се свађали. Па, око најбесмисленијих ствари. После тога, понекад је било суза. Суза у кревету? Негде. А онда би... док би Моли прислањала своје врело мокро лице на његово врело мокро лице. Било им је жао, говорили су својим телима, враћали су се једно другом, и то осећање, то осећање да се некоме враћаш и да си поново прихваћен, осећање нечије љубави према теби, љубави која се непрестано увећава да би могла да прими какву год нову грешку да учиниш, то је била најдубља, најнежнија ствар коју је икада...

Ушла је сва уплахирана и жалосна, траг беса на њеном лицу. Постидео ју је. Видео је то. Постидео ју је тиме што је учинио нешто што је показало да није довољно обратила пажњу на то да му је потребна. Била је превише заузета негујући га да би приметила колико је уплашен. Била је бесна на њега што је што је направио ту фрку и било ју је срамота од саме себе што је била бесна сада када му је потребна и покушавала је да остави стид и бес за собом да би могла да уради оно што треба.

Све то је било на њеном лицу. Тако ју је добро познавао.

И брига.

Пришла му је сада, спотакнувши се мало о неравнину на поду у овој туђој кући.

(С енглеској превела **Кристијина Филиповић**)